

LA SALUT DE GRÀCIA

3

num.

Octubre 2014
Exemplar gratuït

SUMARI

Editorial

El turisme al nostre barri

Records que no s'esvaeixen

Infància trencada per les bombes

Espai temàtic

Abono casero para plantas

Nova gent del barri

Violència de gènere

El barri

Pregó

Passejada per la Festa Major de La Salut

Activitats

Salut

Projecte Salta'l!
Prevenió del sobrepès i obesitat infantil

Contes

Esports

Del Matagalls a Montserrat

Projectes

Taula d'entitats

Projecte Radars

A l'editorial anterior vam reflexionar sobre l'espai públic. I vam plantejar que aquest espai, entre ciutadans i ciutadanes i l'administració, hauria de ser un espai que formés part de tots i totes nosaltres, i sigui gestionat per tots aquells que formem part del mateix, no només pel seu ús, sinó per la seva creació, conservació i cura. Al nostre barri, el fenomen del turisme massiu forma part d'aquest espai públic, fins a semblar més destinat a satisfer les necessitats del negoci turístic que a la convivència i el desenvolupament de la nostra comunitat. Efectivament, l'Ajuntament de Barcelona dóna la sensació de què ha apostat per una forma de creixement i rendibilitat econòmica centrada gairebé exclusivament en el turisme, ignorant altres alternatives. Aquest fenomen ve acompanyat de l'aparició de petits negocis que desdibuixen el perfil i la idiosincràsia, ja no de part del nostre barri, sinó de barris sencers de la ciutat.

Al nostre barri podem veure riades de turistes avançant per totes les pujades al Park Güell, la Baixada de la Glòria o la pujada pel carrer Larrard o Sant Josep de la Muntanya, agafant la línia 24 i el bus del barri 116, ocupant massivament les voreres o fent-se fotografies junt a aquestes estàtues vivents que els esperen per a poder recaptar alguna moneda d'euro.

És incompatible el turisme amb l'harmonia en la convivència i la qualitat de vida dels nostres veïns i veïnes? Què aporten als nostres interessos ciutadans aquestes onades d'estrangers i

nacionals (molts menys) que busquen fotografiar Gaudí en la uniformitat de la imatge com una altra forma de consum? Es prefereix aquest model turístic de consum (de béns i imatges) clarament incompatible i contradictori amb el viatger clàssic que cerca el coneixement?

Aquestes preguntes i moltes més tenen infinitat de respostes. Podem quedar-nos amb els arguments negatius, i veure en aquest model una disminució de la qualitat de vida ciutadana, però també podem escoltar els que opinen –en general persones grans– que Barcelona ha millorat molt en infraestructures, instal·lacions, viabilitat, espais urbans, obertura, etc. gràcies, precisament, al turisme. Moltes d'aquestes persones recorden la Barcelona preolímpica com a una ciutat trista, bruta, tancada, difícil de transitar. Altres opinen que anteriorment, al barri, ens podíem abastir de tot el necessari, que això afavoria la convivència i les relacions, i a més es podia passejar tranquil·lament pel Park Güell i fins i tot seure a xerrar o llegir un llibre. Hagués estat possible transformar la ciutat sense l'adveniment del turisme massiu?

I vostè, què n'opina?

Perquè l'opinió dels veïns i veïnes de la Barceloneta sí que ja la coneixem. És un cas diferent al de La Salut, allà la causa de les protestes se centra en l'augment desproporcionat dels apartaments turístics. Però podem comptar amb la possibilitat que això es desplaci també cap a La Salut.

LA REDACCIÓ

COMPTAM AMB TU COMPTAM AMB VOSALTRES

Perquè la comunicació viva és important, la col·laboració de tots enfortirà el projecte

Si voleu expressar la vostra opinió, teniu algun suggeriment o voleu anunciar-vos, si us plau, envieu-nos un correu a: pcomunitarisalut@yahoo.es

O truqueu al: 93 284 01 26 o al 608 64 53 26

Equip de redacció i gestió: Enric Bernat, Cristina Conejo, Rosa M. Miró i Margarita Witt.

Col·laboradors/ es: Carmen Robles, Emmanuelle Sánchez, Carmen Mateos, Carles Rufi, Matilde Climent, Carmina Bueno, Montse Lloveras, Carmen Caelles, Tassos Kassandrinos, Inga Nier i Joan Villada.

Disseny: Pol Miralbell

INFÀNCIA TRENCADA PER LES BOMBES

Al 2011 vaig tenir ocasió de recollir el testimoni de la infància de les dones que participaven al taller de memòria que guiava al Casal Cardener. Mostrar les seves vivències és important, perquè la seva edat avançada ha provocat que algunes de les que les van aportar ja no hi siguin. És el cas de la Carmen Zuñel, que va morir al 2013, amb 90 anys. Al recull que oferim a continuació participen, a més de la Carmen Zuñel, la Mercedes Castro, la Maria Rosa Castro, la Pilar Callizo, la Carmen Fernández i la Núria Ricart.

Vaig començar preguntant a les reunides si guardaven records de moments feliços de la seva infantesa. La resposta va ser un "Si!!!" unànime. I la Mercedes va explicar que a ella li agradava jugar a vendre, i digué: "em vaig fer unes balances amb dues tapes de betum de les sabates del meu pare. Els plats pesaven igual i així em vaig organitzar unes balances". Totes van estar d'acord en que abans, les joguines s'havien de fabricar. No hi havia diners per a comprar-ne. I la Mercedes continuà: "I em vaig fer una nina que era un cartró, el tallaves per sota i feies el cap, els bracets, les cames... A aquesta nina li feia vestits i tot". La Carmen Fernández va afegir que "éramos felices con nuestra imaginación". I la Pilar Callizo va recordar que "los chavales, con latas de esas de basura, se hacían camiones; les colocaban unas ruedas que hacían ellos mismos". Va continuar la Carmen Zuñel, a qui li agradaven molt les nines. Diu: "encontraba un trapo, lo escondía y hacía vestidos". Recorda especialment que la Maria Rosa tenia una nina molt bonica, a la que li van organitzar la Primera Comunió amb tots els detalls. També recordà que hi havia "unos muñecos que se llamaban llorones, que tenían la cabeza de porcelana. Yo estaba loca con aquellos. Cada año, lo pedía para Reyes, pero siempre se habían terminado. Un año me sacaron las amígdalas, y mi padre me lo regaló". Se li va trencar, de tant com va jugar amb aquella nina, però no van poder comprar-li una altra. Així, se'n va fer una ella mateixa, de drap. I la Maria Rosa ho rebla: "teníem poques coses, però molta imaginació".

Quan va intervenir la Núria Ricart el to va canviar. Ens va fer recordar, de cop, el context en el que es situava la infantesa de totes elles. Ella recordà que va néixer en una família amb molts germans, i amb tanta colla, tot plegat havia sigut molt divertit, però "se'ns va acabar en sec, perquè quan

tenia deu anys ens van bombardejar; tots vam ser ferits, la mare morta, un germà mort"... Va afirmar, contundent, que va ser horrorós, una cosa que no es pot oblidar mai, el record de com va esclatar la bomba, "que va entrar pel segon pis, i nosaltres estàvem més avall. Aquell soroll se't queda clavat aquí (i s'assenyalà el cor). Els crits de la meua mare: "fills meus, fills meus", i el meu germà "mare, estem tots vius"". La Núria va perdre el coneixement i es va despertar a l'Hospital de Sant Pau, on la seva mare va morir al cap de pocs dies. Va ser el bombardeig del 30 de gener de 1938. Ho recordà la Maria Rosa, quan bombardejaven tant sovint, escoles d'infants incloses. Aquí afegim el record de la Carmen Zuñel, que tenia la data del 13 de gener de 1937 ben gravada, la del bombardeig de Barcelona des del mar. Aquell fatídic dia, ella relata: "Eran las nueve de la noche, mi padre había ido a comprar el periódico 'El Noticiero' que salía por la noche. Se oyó un ruido brutal, algo terrible como si la casa se fuera abajo; la gente salió alocada, aterrorizada, para el piso principal que es a dónde había que dirigirse. Mi padre había ido enfrente de donde había caído la bomba. Fue horrible, pero volvió a casa. ¡Qué felicidad, estaba vivo! La bomba cayó en una casa de la calle Peligro esquina Venus, la fachada de la casa quedó totalmente destruida, sólo quedó la tienda, el restaurante Bilbao que todavía existe". L'objectiu d'aquella bomba era la fàbrica de material de guerra Elizalde, al Passeig de Sant Joan entre Còrsega i Rosselló. A moltes persones, i a la Carmen Zuñel també, se'ls va gravar a la ment el so de la sirena i l'advertència que venia a continuació: "atenció barcelonins hi ha perill de bombardeig". I ens va explicar l'anècdota següent: "A la mañana siguiente creo que toda Barcelona pasó por la calle Peligro. Y muchos hicieron la broma de decir que a quien se le ocurría vivir en la calle Peligro." La Maria Rosa, ens recordà que després d'aquest bombardeig encara en van venir molts i mots més, destruint cases amb els veïns dintre. I que ella, en viure en un tercer pis, era el del mig, a on aconsellaven que la resta de veïns s'hi refugiessin. Moltes nits la gent no s'hi movia perquè les sirenes no paraven de sonar.

Després de recollir aquests records, no podem deixar de pensar en tots els nens i nenes que, actualment, pateixen bombardejos: Gaza, Irak, Síria... Massa infàncies trencades i massa records que no seran feliços.

**Margarita Witt
Rosa M. Miró**

Si eres un amante de las plantas, o uno de los afortunados en tener un pequeño huerto urbano, esto te puede interesar, ya que está al alcance de tu mano mejorar de manera fácil el resultado de tus vegetales y plantas ornamentales.

Muchas veces hemos oído que a las plantas hay que tratarlas con cariño. También hay quien se queja de que no tienen "mano" para las plantas, o "todas se me mueren".

¿Qué necesitan las plantas para lucir frescas y vigorosas? Como todos los seres vivos necesitan un lugar donde vivir que se adapte a sus necesidades; una buena tierra, agua, sol y... cariño.

¿Qué entendemos por tratar con cariño una planta? Es fácil, lo mismo que cualquier otro ser vivo, mimarla dándole lo que necesita para su perfecto crecimiento.

Nunca expondremos al sol una planta que necesite sombra o poca luz porque moriría abrasada. Tampoco pondremos a la sombra una planta que necesite mucha exposición al sol para poder realizar la fotosíntesis que transforma la luz recibida en el alimento que necesita para desarrollarse.

No existe buena o mala tierra, cada una de ellas es adecuada para plantas diferentes "la buena tierra" es la que reúne las condiciones necesarias para que el vegetal que queremos plantar en ella encuentre los nutrientes que necesita y se desarrolle adecuadamente.

El agua es un elemento esencial para el adecuado crecimiento de las plantas, entre un 90% -95% de éstas lo compone el agua, si no le proporcionamos la necesaria a través del

riego, morirá deshidratada o crecerá muy poco.

Hay pequeños trucos caseros para enriquecer el agua del riego y, de paso, aprovechar algunos desechos domésticos que ya no necesitaremos reciclar.

Las sobras del café molido ayudan a mantener la tierra aireada y bien drenada, evitan que las babosas y los caracoles se acerquen, previenen del moho, promueve el crecimiento y la acidez incrementa la floración. Ya tienes razones de sobra para no tirar las sobras del café: pónselo a tus plantas.

Las infusiones, tanto el líquido como los restos de las bolsitas son un buen compost que no necesita tiempo para convertirse en abono orgánico.

El agua de cocción aporta sales minerales, potasio, magnesio, almidón, vitaminas, hierro y otros nutrientes dependiendo de qué hayas cocido en ella.

El agua sobrante de tus germinados nutre la tierra aportando hierro, auxinas, celulosa y otros componentes según las semillas que estés germinando.

Las cáscaras de huevo, machacadas o molidas aportan una gran cantidad de calcio que evitará la podredumbre apical típica de los tomates, los pimientos o las berenjenas. Lo ideal es echarlas alrededor de la planta.

Así que si quieres que tus plantas luzcan espléndidas y sacar lo máximo de ellas, ya sean flores, vegetales o frutos, sólo tienes que buscar el lugar adecuado, y darle los nutrientes necesarios a través de la tierra o el agua.

Carmen Robles

Socia y colaboradora de La Miranda

Al barrio de La Salut, se sube por dos principales razones: porque ya vives aquí o porque eres turista y vienes a visitar el Park Güell. Yo subí un poco por casualidad, para visitar un piso, poco convencida de que me iba a gustar vivir "tan lejos" del centro... Y finalmente, me enamoré de este piso al visitarlo y poco después, me enamoré de mis vecinos, gracias a La Miranda. ¡Y aquí me quedé! ¡Buena casualidad entonces! Pero a Barcelona, si que no he llegado por casualidad. Soy nieta de españoles, refugiados en Francia a consecuencia de la guerra civil. Después de 40 años de exilio, mis abuelos paternos decidieron regresar a España, precisamente al Prat de Llobregat, donde les quedaba familia. Era el año 1977, el primero desde hacía cuarenta años que se celebraban elecciones democráticas en España... Desde que nací, he pasado gran parte de mis vacaciones en este pueblo hecho ciudad, en las afueras de Barcelona... El Prat de Llobregat. Me subí en el bus nº65 un millón de veces, para luego poder bajar las Ramblas y hacer el vermut en la Plaza Real, con los abuelos. En esta época, la montaña que conocía no era la de La Salut sino la de Montjuïc, donde a veces nuestros abuelos nos llevaban, a mi hermano y a mí, al parque de atracciones. Era un lugar fantástico que recuerdo con mucho cariño. Pero lo quitaron hace ya muchos años. Mi abuela me contaba cómo, cuando era niña, se iban caminando con sus padres desde El Prat hasta Barcelona. ¡TMB no existía todavía! Pero la fábrica de seda del Prat sí existía, y a los 11 años le tocó dejar la escuela y trabajar allí. Eso fue antes de conocer y enamorarse de mi abuelo, Anastasio Sánchez Monroy, teniente del ejército Republicano, proveniente de Toledo que hizo contactos con el Partido Comunista del Prat. Luego, todo fue muy rápido, aunque nada fácil. El fuerte compromiso de mi abuelo y de la familia con la República Española les obligó a exiliarse, a huir de su país, una vez la guerra perdida, cuando cayó Barcelona y el resto de Catalunya. Fueron parte de los últimos republicanos en cruzar la frontera con Francia, el 8 de febrero del 1939. Con miles de otros refugiados, estuvieron internados largas semanas en las playas del campo de concentración de Argeles. Buena parte del resto de la familia no tuvieron esta oportunidad. Meses en la cárcel Modelo de Barcelona, un año de cárcel antes de ser fusilado en el Campo de la

Bota, 10 años de trabajo "forzado" en la región de Toledo y 20 años en el penal de Burgos. Esas fueron las sentencias, y ejecuciones, para los hermanos respectivos de mis abuelos. ¿Huir o quedarse? Hoy en día, en muchas partes del mundo, se repite la misma pregunta. En contextos diferentes. Pero con el mismo sufrimiento. Con el mismo miedo. Aunque en Europa ya no se llaman campos de concentración... En el 1977 volvieron mis abuelos a reencontrarse con España. Pero a los pocos años, en el 1986, murió mi abuelo. En su país. Con el grado de Capitán. Y con un homenaje de la Policía Nacional que vinieron a saludar su ataúd frente a su domicilio del Prat. Hasta 1975, estaba condenado a muerte en ausencia. Cómo cambian los tiempos, la gente, las perspectivas. Cierro este episodio, aunque habría miles de detalles que añadir... Conociendo este contexto, y con ganas de borrar algunas injusticias del mundo actual (me llamaron ingenua...) decidí trabajar de humanitaria. Comprometerme, de otra forma, para que el mundo sea algo mejor. Los últimos diez años me llevaron a trabajar en múltiples países, a confrontarme con mundos diferentes, a menudo injustos, pero siempre enriquecedores. Gracias a su gente: granitos de arena, rayitos de sol que la vida me dio a conocer y a disfrutar a lo largo del camino. Pero decidí tomarme una pausa. Ahora llevo dos años "descansando" en Barcelona, intentando seguir siendo, yo también, un granito de arena desde otra perspectiva. Varias casualidades, entre las cuales, un corte de luz general en la finca donde vivo, y unas buenas risas con mis vecinos andaluces – se reconocerán –, me llevaron a pisar el casal de mi barrio, La Miranda. Y, poco a poco, a descubrir su gente, a disfrutar de los atardeceres en el mirador, a saborear riquísimas comidas hechas con los productos de los huertos y de las risas sicilianas, catalanas, alemanas, griegas, polonesas, uruguayas, ucranianas, francesas, andaluzas, argentinas y gallegas... ¡como si fueran pocas! Y ahora, como para atarme un poco más a este país y a este barrio, a parte de un DNI, conseguido gracias a la ley de recuperación de la memoria histórica, que permitió a muchos hijos y nietos de republicanos españoles recuperar la nacionalidad española, tengo también una gallina... ¡Se llama Marilú BB! A Mirandear!

Emmanuelle, 33 años

Francesa (¡y Española también!) o Española (¡y Francesa también!)

Hola, som del Centre de Dia Septimània. Som un col·lectiu de gent amb un trastorn mental i vivim en pisos compartits.

Per introduir-nos en el tema que jo vull exposar, haurem de fer memòria en el conte de la caputxeta vermella. Doncs bé: una noia maca i eixerida, un dia, la seva mare li diu que ha d'anar a casa de la seva àvia a portar-li un cistell ple de queviures. Aquesta, caminant pel bosc, que és per on ha d'anar per arribar a casa de la seva àvia, es troba per la meitat del camí amb un llop ferotge. Aquest li fa una pregunta "On vas Caputxeta?" i aquesta li contesta "Vaig a casa de la meua àvia a portar-li aquest cistell ple de queviures". El llop, espavilat li diu: "Has d'agafar el camí de la dreta que et portarà a casa de la teua àvia". La caputxeta vermella amb tota confiança li va fer cas i agafà el camí de la dreta. El llop tot llest agafa el camí de l'esquerra, que és una drecera, amb tota la mala intenció. Després ve allò de "que ojos más grandes tienes" i tota la resta. Després vindrà el caçador que matarà el llop un cop s'ha menjat l'àvia.

Això del conte ho expliquem perquè la gent com jo ja està farta dels assassinats de dones a causa de la violència de gènere masculista. Les dones son per estimar-les i no per matar-les. Com en el conte on el llop es cruspeix l'àvia amb tota la mala fe del món, em recorda als homes que gaudeixen fent mal a les dones fins a límits que no haurien d'arribar, prou impunitat en aquests casos i la llei mes justa i dura per aquests falsos llops.

Carles Rufi
Septimània

EL BARRI

RESIDÈNCIA PARC GÜELL GRUP ARRELS

Benvolguts veïns/es

Ens presentem:

Som la residència Parc Güell, estem situats al carrer de la Mare de Déu de la Salut. La nostra filosofia, que com el nom del grup indica, és creure en les arrels de les persones que conformen el nostre centre. Els costums, la llengua, les creences i aficions, són la identitat, les arrels de una persona, és el que dona sentit al seu projecte de vida. Part d'aquestes arrels es troben en el nostre barri, és on han viscut la majoria dels que viuen en aquesta casa, els seus carrers, olors, festes... sempre han format part de la seva vida.

És per això que, a través d'activitats en comunitat amb el barri, volem impregnar-nos de la mateixa essència que ha format part nostra. Àpats en companyia de joves, sortides per a fer el vermut, excursions al voltant dels parcs de la zona, col·laboracions amb entitats sense ànim de lucre o participació a la festa del barri, són algunes de les nostres implicacions amb la zona.

Aquest 6 de setembre vam participar en el programa de les festes del barri, aprofitant també que era el nostre 7è aniversari. Gràcies per deixar-nos col·laborar, va a ser una experiència molt positiva. La nostra idea és seguir involucrant-nos en noves activitats així com estar oberts a noves propostes de participació amb el nostre voltant, per seguir oferint el millor projecte de vida a la gent que viu a casa nostra.

Us hi esperem.

Carmen Mateos

Benvolgudes autoritats: Sra. Isabel Ribas, Presidenta del Consell Municipal del Districte; Sra. Marta Mulet, Consellera del barri de La Salut; Consellers, Conselleres, equip tècnic, veïns i entitats de La Salut, el Coll i Vallcarca-Penitents. Salutacions a tots. Moltes felicitats i joia per a tothom, en aquesta gran diada de la Festa Major de La Salut.

Aquest important –trosset de món- ha tingut sempre un tarannà singular, tant en el seu desenvolupament urbanístic iniciat a la segona meitat del segle XIX, al voltant de l'estimada capella de la Mare de Déu de la Salut, com en els esdeveniments culturals, històrics, polítics i socials. En la seva evolució històrica, inicialment era un barri agrícola, amb importants masos i fonts, que després es va anar convertint en una zona residencial d'estiueig de barcelonins i graciencs. El desenvolupament en comunicació es va anar millorant, i La Salut es va quedar englobada al barri de Gràcia, però conservant el seu esperit obert a tot, i la seva singular característica de tarannà associatiu i integrador, conservant les seves tradicions com a poble, i com a ciutat culta. De tradicions, en són un exponent la de Sant Medir, la festa Major, i moltes més... indrets destacats són el Santuari de Sant Josep de la Muntanya, el Park Güell, el Club de Tennis La Salut, el Club Esportiu Europa, el Cottolengo, etc.

A La Salut han sorgit i residit veïns il·lustres i importants, per citar-ne alguns: Dolors, Aleu i Riera, nascuda a La Salut el 1857 i que fou la primera dona llicenciada en Medicina de l'estat espanyol, i la segona en assolir el títol de Doctor; Pompeu Fabra i Poch, nascut a la Salut el 1868, que fou el creador de la normativa moderna de la llengua catalana; Antoni Gaudí i Cornet, nascut a Reus,

arquitecte de la Sagrada Família i del Park Güell, a on hi visqué des de 1906 fins al 1926, any de la seva mort; Eusebi Güell, comte de Güell, nascut el 1846, fou el mecenes del Park Güell i visqué uns anys a La Salut; Ovidi Montllor i Mengual, actor i cantautor, nascut a Alcoi el 1942, visqué a La Salut des de jove fins que i Mengual, actor i cantautor, nascut a Alcoi el 1942, visqué a La Salut des de jove fins que morí el 1995; Ernest Lluch i Martin, economista, polític i escriptor, nascut a Vilassar de Mar el 1937, i visqué uns bons anys a la Salut mentre feia de Ministre de Sanitat i Consum; i molts altres. Fins aquí mirant el passat.

Si es contempla el present democràtic, actualment existeix un moviment comunitari profund, gràcies a l'esforç polític, i de persones i entitats que tots coneixem, i que no anomeno per a no descuidar-me'n ningú. La Salut ha conservat i manté una intensa dinàmica social, cultural, solidària, joiosa i festiva en que tothom s'hi troba bé. La gent a La Salut balla, canta, fa esport i manté el seu esperit culte, solidari, cívic i de superació. Estima la terra, la gent i el país. I aquesta dinàmica no s'atura, tot mirant el present que en aquests moments reclama de tots nosaltres atenció, col·laboració, esforç i quelcom més per a estar a prop de tants ciutadans que pateixen per la crisi, i que esperen i ens necessiten. I precisament, per això, és important aquest gaudir de la Festa Major, com un oasi de joia i alegria per a tothom, perquè el gaudir, l'esbarjo, la festa i la cohesió són indispensables per distendre i acompanyar l'esforç vers camins alliberadors, de llibertat i realització personal, social i col·lectiva del nostre país.

Bona i feliç Festa Major! Visca tothom! Visca La Salut! I visca Catalunya!!

Matilde Climent

Assistent social i directora del punt de repartiment d'aliments de la Parròquia de la Salut

Fonts informatives: Viquipèdia, veïns i veïnes i experiència personal

Telèfons d'interès

Emergències 112
Serveis Socials del Coll-Vallcarca
936 19 73 11
CAP Larrard 93 285 76 00
CAP Vallcarca 93 259 44 22
Biblioteca Jaume Fuster 933 68 45 64

Atenció Ciutadana Ajuntament de Barcelona 934 027 000
Centre Cívic El Coll-La Bruguera
932 56 28 77
La Miranda Casal del barri 932 84 01 26
Casal de barri Cardener 93 210 08 03

FESTA MAJOR A LA RAMBLA MERCEDES

El divendres en que s'obria la festa a les cinc de la tarda, va començar plovent i tots i totes ens miràvem a veure si es podria realitzar el pregó... a veure si podríem recórrer els carrers amb Batucargol i els gegants i capgrossos de l'Escola Baldiri i Reixac, l'AMPA de l'escola Turó del Cargol i el Centre de Menors Gaudí... I de sobte, va aclarir i vam poder realitzar tot això, i més. Quan totes les persones estan unides per aquest esperit festiu sembla que la convivència i l'harmonia regna en el barri. Així es van recórrer els carrers fins a la plaça de Lesseps a on actuava l'Escola MusicActiva. Un espectacle de representació, i música per a tot tipus de públic, protagonitzat pels infants del barri. Una explosió d'alegria i participació.

Durant la nit els concerts van alegrar i tancar el dia festiu tot i que, com sempre, quan la música és intensa i vital molesta als veïns. Tot i que com ens va dir la Dorita "no passa res, només són 3 dies, tot i que jo la nit passada no sabia a on ficar-me". Clar, viu en plena Rambla.

El dissabte va ser el dia més complert. Pel matí jocs i taller de batucada per a infants, i després cada persona va dur la seva carmanyola per a dinar a la Rambla Mercedes. Si no es parava atenció a la desfilarada ininterrompuda dels turistes que anaven al Park Güell, semblava verdaderament una festa de poble, amb tot l'entranyable que això significa. Mentrestant, a la Miranda, hi havia un picnic electrònic a on la multitud despenia dinamisme ballant, xerrant i rient. A la tarda, a la Rambla, vam tenir una obra de teatre fòrum. Del grup la Xixa teatre. Experiència molt potent per aprofundir i esclarir la dinàmica de grup en el si de les associacions. Després, des de La Miranda va sortir la batucada per l'Avinguda Coll del Portell fins a la Rambla Mercedes amb unes percussions que animaven a la participació i al ball col·lectiu. I, un cop allà, van estar una boan estona tocant i ballant al seu ritme brasiler. Després van actuar els grups The Flat Pack, ElefAnts, Yacine & The Oriental Groove i Dani Lança, Vagabundo Da Rua la música dels quals va inundar el barri i, com sempre, a alguns els hi va agradar més i a altres menys, tot i que tots i totes unides pel bon esperit de la festa.

Per fi diumenge. El dia de la gran paella. Per a cent persones. Impressionant. Exquisida. Realitzada per dues sòcies de La Miranda. Els tiquets es van esgotar en mitja hora!. Llavors la Rambla es va convertir en aquest esperit col·lectiu tan positiu que alimenta el nostre projecte comunitari, un descans ple de converses i tertúlies. Més tard, van actuar dos grups, el duet de Lorenzo i Meritxell, la sensibilitat, delicadesa i bon gust de les seves lletres i música van envoltar l'atmosfera d'una tarda de diumenge. I, per tancar la programació de Festa major a la Rambla Mercedes, un grup africà integrat per músics de Burkina Faso i Mali, Teritounga. Ritme, naturalesa, autenticitat, fragància auditiva: Àfrica en la seva essència. I tots i totes ballant amb subtils cordes i percussions. Un dels

músics va baixar de l'escenari per a confondre's entre totes les cultures. Un tancament genial de la festa, fins i tot estaven els argentins del barri prenent mate... I després tots els voluntaris i voluntàries a netejar, desmuntar, endreçar, guardar, festejar i brindar a la Miranda per una festa major esplèndida. GRÀCIES A TOT EL VEÏNATGE, VEÏNS I VEÏNES PER LA SEVA PARTICIPACIÓ, PRESENCIA I PACIÈNCIA. L'ANY VINENT SERÀ ENCARA MILLOR. SALUT PER LA SALUT!!!!

FESTA MAJOR AL CARRER ARGENTONA

La Carmina coneix la revista del barri a través de la Margarita Witt amb qui fa el taller de memòria. Li demanem que col·labori amb nosaltres, explicant-nos com ha anat la Festa Major al C/ Argentona, a on sabem que participa habitualment. El primer que ens explica és que havia estat membre de la Junta durant uns 3 o 4 anys, fa uns anys. Ella viu al Passeig de Munt, però el seu ex-cunyat havia estat també membre de la Junta i ella va començar a anar als dinars, a les coses populars que es feien al carrer, i també va començar a participar al grup de teatre i com a voluntària col·laborant. 'Ara és el millor aspecte de tots que ho visc com a senyora. Quan saps el que és...la feina que porta...Ara és una meravella'.

Quan la Junta anterior va plegar, hi havia veïns que pensaven que no hi hauria continuïtat, per sort el fill del que era el president llavors, l'Isaac Alpuente va agafar el relleu. 'Santo bendito! No es sap quant durarà, però fantàstic.' Diu la Carmina, que es desfà en elogis cap a la Junta actual formada per gent jove: parelles, germans, cosins... 'Són fantàstics! La joventut...maquíssima!'

Organitzats, polits, cuinen bé, el tracte amb ells estupendo!' 'Ara fan, fins i tot, un dinar per a socis. Ens obsequien amb un dinar'. 'Són uns craks i en saben molt'.

Continua amb el teatre, no ho ha deixat des que va començar. L'any passat van fer una obra escrita per un company, una comèdia. I aquest any han fet la segona part, "Dobles parelles" durant la Festa Major. Assagen a casa de l' Alpuente, al patí o dins si fa fred.

Respecte a la Festa Major, comenta que respecte a la part infantil, podia haver estat millor un grup d'aquests que conviden a participar des de l'escenari, per que estaven distribuïts en una rotllana al carrer i no hi cabien bé. El berenar fantàstic, una olla de xocolata desfeta que es va repartir ràpidament. L'inflable era petit. La música molt bé, la nit dels 80's, també van venir unes noies que van ensenyar a ballar swing. L'any passat l'escola de ball del carrer va fer una mostra. També han fet monòlegs còmics i botigues de gent que t'ensenyava a fer artesanía. La Carmina diu que està bé perquè fan coses diferents. També es fan rifes amb regals més buscats: sopar per dos, entrades pel teatre... 'Són molt macos. Que durí!'. Treballen en dos locals, un que cedeix l'Alpuente quan pot, i l'altre llogat per l'associació. També van fer cinema a la fresca, amb una pel·lícula molt maca i servei d'entrepans i begudes. I concurs de domino!

Amb la gent de la Plaça Rovira hi ha bastant relació, es deixen material, participen de les activitats que fa cadascú.

Per acabar, la Carmina comenta: 'La Festa Major és especial perquè comparteixes més dies seguits amb la gent del carrer, amics que fa temps que no veus, que formaven part de la Junta, que t'has trobat en altres llocs del barri...'

FESTA MAJOR AL CARRER VERDI

El Joan Villada, president de la Comissió de festes del Park Güell ens explica que tot ha anat bé, va participar molta gent a la Festa Major al C/Verdi, tot i que va ploure. Van fer un programa d'activitats molt semblant a l'any passat: divendres cercavila, després música ambiental amb servei de bar, orquestra i música disco; dissabte van fer jocs de taula, activitats infantils, vermut pels avis, i a la tarda concurs de truites, sopar popular, i orquestra; i diumenge la final del concurs de jocs de taula, 'mercadillo' amb nou o deu parades, es podia fer intercanvi o compra, després paella, ball, i a la nit orquestra amb swing, xarleston...i la traca final.

El Joan coneix el barri des dels 18 anys que festejava amb la seva dona, i als 24 anys hi va venir a viure, després de casar-se.

Li van proposar que fos el president arrel de que la Junta anterior plegava, i ell, com a jubilat, tindria temps per a dedicar-se. Anteriorment havia col·laborat a les festes d'Hostafrancs, a on va néixer, i a les festes del C/Verdi. Va anar aprenent a mida que anava participant a les reunions de preparació de la Festa Major. L'experiència la valora bé, tot i que sempre hi ha alguna picabaralla, que dura 5 minuts. 'Aquí pleguem tots! Quan fem la Festa Major, pleguem tots!' Diu rient... A la Junta són 12 membres, i altres persones que col·laboren. Van fent reunions per a veure si es suma més gent per a organitzar la Festa Major. Diu que aquest any la gent ha col·laborat molt, han fet molta feina...entre 3 noies noves han revolucionat la Festa, han treballat tot l'estiu per a fer la decoració del carrer. Parlem de que ens agradaria que hi pogués haver alguna col·laboració amb algun servei del barri (escoles, centres juvenils...) per a fer aquesta decoració, a veure si aquest any surt!

El Joan demana que la gent del barri s'impliqui més i es facin socis i sòcies, per tal d'anar creixent junts a la Festa Major.

Activitats Biblioteca Jaume Fuster

Qüestions latents. "La figura d'Isaac Newton"
Dissabte 8 de novembre, 12 h. Espai 1
Activitat gratuïta. A càrrec de: Antoni Roca Rosell,
catedràtic de Història de la Ciència de la UPC

Enreda't amb l'acció. "Com és el color carn?"
Dimarts 11 i dijous 13 de novembre, 18 h.
Espai taller
Activitat gratuïta. Per a nens de 7 a 9 anys. Cal
inscripció prèvia.
A càrrec de: Gina Clotet; Umpalumpa

Primeres passes. "Glups!"
Dimarts 18 de novembre a les 11 h. Sala infantil
Activitat gratuïta. Per a nens de 6 mesos a 3 anys.
A càrrec de: Marta Soler

Cicle temàtic literari. "Psicoanalitzem la novel·la.
Relacions entre mares i filles a El club de la bona
estrella (A. Tan)"
Dimecres 26 de novembre a les 19 h. Espai 1
Activitat gratuïta. A càrrec de: Regina Bayo-Borras, psi-
coanalista

Aula de Salut. "Dietètica i nutrició"
Dijous 27 de novembre a les 19 h. Espai 1
Activitat gratuïta. A càrrec de: Mireia Bargalló, farma-
cèutica

Tallers de descoberta. "Nadal de joc"
Dimecres 24 de desembre a les 11 h. Sala infantil
Per a nens a partir de 4 anys. Preu: 3,5euros. Cal inscrip-
ció prèvia i autorització paterna. No és necessària la
presència dels adults. A càrrec de: Noemí García

Activitats AVC Lesseps

"Passejades Culturals per conèixer Barcelona".
Tercer divendres del mes a les 10,30 h a Pl. Les-
seps/Torrent de l'Olla.
Activitat gratuïta.

Activitats Taller d'història de Gràcia
Visites a la Finca Sansalvador cada segon dissab-
te i quart diumenge de mes a les 11 h.
Activitat gratuïta (Passeig de la Mare de Déu del
Coll, 79, al costat del Parc de la Creueta del Coll).
932.196.134 i 647.843.084

Activitats PDC La Salut

Fes Salut! Grup per a fer una passejada pel Park i
exercicis d'estirament finals.
Tots els dilluns a les 10 h a la porta del Park Güell
del Carmel. Amb la col·laboració d'Europolis. 608
645 326

Punt de Trobada Virolai. Experiència d'intercanvi
intergeneracional a l'Escola Virolai.
Dilluns de 16 a 17 h. Busquem gent gran del barri!
608 645 326

Av. Coll de Portell, 55.

08024 Barcelona

Tel/ Fax 93 284 69 00 .SERVEI A DOMICILI

cpararols001@cofb.net

.SERVEI DE DOSSIFICACIÓ PERSONALITZADA DE
MEDICAMENTS

.ANÀLISI PARÀMETRES ANALÍTICS : GLUCOSA, COLESTEROL
TRIGLICÈRIDS

.ASSESSORAMENT DIETÈTIC

. ANÀLISI DE TIPUS DE PELL, GRAU DE PIGMENTACIÓ

. LÍNIES DERMATOLÒGIQUES NATURALS

.ELABORACIÓ FLORS DE BACH

El sobrepès i l'obesitat infantil són un important problema de salut pública que afecta a 1 de cada 3 infants en els països industrialitzats, inclòs Catalunya. En molts casos constitueix una advertència per a la seva salut futura. Un infant obès o amb sobrepès, amb uns hàbits alimentaris inadequats i poc estructurats, probablement esdevindrà un adult amb sobrepès o obesitat amb un seguit de problemes de salut crònics i per tant amb una disminució de la qualitat de vida (reducció de l'esperança de vida de 10 anys).

Segons dades de l'Enquesta de salut de Catalunya 2013, la prevalença de sobrepès i obesitat en el grup de 6 a 17 anys és del 18,7 % i del 7%, respectivament.

El Col·legi de Farmacèutics de Barcelona junt amb el CAP Larrard iniciaran a partir de setembre una prova pilot del projecte Salta'l, per tal de detectar el sobrepès/obesitat infantil en nens/es de 6 a 14 anys i ajudar a modificar els hàbits alimentaris, així com incrementar l'exercici físic. Aquesta prova pilot s'iniciarà en l'àrea d'influència del CAP Larrard. Participen en el projecte un total de 7 farmàcies repartides en el barri de La Salut i Vila de Gràcia. La voluntat d'aquest projecte és estendre la intervenció a la resta de la ciutat de Barcelona, si els resultats són positius. Es tracta de pesar i mesurar els nens/es que entren a les farmàcies (previ consentiment dels tutors) i detectar segons l'IMC (Índex de Massa Corporal), l'edat i sexe, si es troben en el pes adequat. A més, es farà una breu enquesta per tal de conèixer els hàbits alimentaris i l'exercici físic que es fa durant la setmana. A partir d'aquí, el farmacèutic indicarà si és precís, algun consell que es pot millorar o modificar tot fent partícip l'infant i els tutors. El fet que el nen/a es senti protagonista fa que s'involucri més en el canvi dels hàbits. Tot seguit, pactaran controls setmanals o quinzenals per anar valorant el pes i

els hàbits i poder també, si cal, insistir en nous canvis. En el cas que es tracti d'obesitat, es remetrà al seu CAP per tal que la infermera pediàtrica o el metge en faci la valoració i el seguiment.

A la farmàcia també trobareu un adhesiu al terra en forma de plat amb el que es mostra de forma gràfica el que cal menjar diàriament i s'entregarà un díptic "El meu plat saludable" amb els consells saludables que cal tenir en compte i/o modificar: aliments més apropiats, diferents formes de cocció, menjar amb la televisió apagada, estar menys de dues hores/dia davant de l'ordinador, videoconsola, mòbil, i un mínim d'una hora de joc actiu i/o esport,... D'aquí el nom de Salta'l, ja que els nens podran saltar-hi per tal d'anar dient quin són els aliments que mengen.

En el cas que el nen mantingui el pes o baixi, els controls s'aniran espaïant en el temps però, si augmenta, aquests es faran més freqüents. Cal remarcar que l'accessibilitat a les farmàcies facilita el control de l'usuari ja que disposarà d'una franja horària més extensa. També s'oferiran alternatives per tal de poder augmentar l'exercici físic tan del nen/a, com dels adults, si volen. D'aquesta manera es pretén involucrar a tota la família, ja que no és cosa només dels infants sinó del nucli familiar. Sovint els fills/es fan el que veuen a casa, per tant, el fet que els pares i, en casos, els avis o les persones més properes que els tinguin a càrrec, caldrà que també col·laborin. Un cop signada l'autorització pels tutor/s, el nen/a podrà venir acompanyat al control de pes per qualsevol persona adulta, fet que facilita el seguiment de les visites i que pugui venir les persones que participen en la cura del nen/a.

Així, posem en marxa l'implicació de la farmàcia comunitària i el CAP en la cura i salut dels nostres infants. No obstant, les revisions dels nens se seguiran fent des del servei de Pediatria del CAP.

Montse Lloveras
Infermera Pediatria
CAP Larrard

EL POT DE MAIONESA I EL CAFÈ

Un professor davant la seva classe de filosofia, sense dir paraula, va prendre un pot gran i buit de maionesa y va procedir a omplir-lo amb pilotes de golf. Després va preguntar als estudiants si el pot estava ple. Els estudiants van estar d'acord en dir que sí. Així, el professor va agafar una capsula plena de bales* per jugar i la va buidar dins del pot de maionesa. Les bales van omplir els espais buits entre les pilotes de golf. El professor va tornar a preguntar als estudiants si el pot estava ple i ells van tornar a dir que sí. Després, el professor va agafar una capsula amb sorra i la va buidar dins del pot. Per suposat que la sorra va omplir tots els espais buits i el professor va preguntar de nou si el pot estava ple. Els estudiants van respondre amb un sí unànime. El professor, va afegir dues tasses de cafè al contingut del pot, que va omplir tots els espais buits entre la sorra.

Lavors, el professor va dir: "aquest pot representa la vida. Las pilotes de golf són les coses més importants de la vida, coses que t'apassionen. Són coses que et fan sentir joïós, amb plenitud i alegria interior. Les bales representen les altres coses que ens importen, més mundanes, més quotidianes. La sorra són totes les altres coses, les petites, sense gaire importància. Si posem la sorra en primer lloc al pot, no hi haurà espai per a les bales ni per a les pilotes de golf. El mateix passa amb la vida. Si utilitzem tot el nostre temps i energia en les coses petites i sense importància, mai tindrem lloc per les coses realment importants. Establiu les vostres prioritats, les coses que són crucials per a la vostra felicitat; la resta només és sorra". Un dels estudiants va aixecar la mà i va preguntar què representava el cafè. El professor va respondre: "Només és per demostrar-vos que no importa com d'ocupada pot semblar la teva vida; sempre hi ha lloc per un parell de tasses de cafè amb un amic".

*"canicas"

Clínica Dental Martí

**IMPLANT
400€**

(revisions incloses)

**PRÒTESI
COMPLERTA
285€**

**RECONSTRUCCIÓ
30€**

**CORONA
METALL- CERÀMICA
185€**

**HIGIENE +
FLUORITZACIÓ
20€**

**EXTRACCIÓ
30€**

C/ Verdi 225, local (cantonada Mercat Lesseps) Tel. 93 237 11 33 (deixeu missatge)

LA FONT DE L'ÀNGEL Herbolari y Dietètica

Productes Ecològics

Productes aprimants
i terapèutics

Herbes, tes, i espècies a
granel.

Parada dins del Mercat de
Lesseps

C/ Verdi Nº 200

Parades 19 20

651869711

Horari:

De dilluns a dijous de 8:30 h
a 14:30 h.

Dimarts a la tarda de 17:00 h
a 20:00 h

Divendres de 8:00 h a 20:00 h.

Dissabtes de 8:00 h a 15:00 h.

Lliurant aquest fulletó, li fem descompte a la seva primera compra.

La història de la Matagalls-Montserrat arrenca el 1904 quan Mossèn Jaume Oliveres Llançà es va proposar unir caminant dues muntanyes emblemàtiques catalanes: del Matagalls (1.699 m) a Montserrat (monestir, 709 m). El repte, que aconseguí, va ser fer-ho en menys de 24 hores. I desafià els joves a seguir-lo.

El repte el va recollir el Club Excursionista de Gràcia (CEG). Un grup de socis anava darrere del missatge de Mn. Oliveres; els hi van caldre sis intents abans no van poder encadenar els camins per traçar un recorregut el més recte possible entre els dos punts. Corria el 1962 i els agosarats en completar-la en menys de 24 h van ser Jordi Ribot i Carles Albasa. L'any 1972 marca l'inici de la travessia organitzada, primer de caràcter social, ja que va formar part dels actes del 50 aniversari de la fundació del CEG i després oberta a tothom. En aquells temps no n'hi havia de marxes d'aquest tipus, i per la seva complexitat organitzativa i exigència física era de caràcter bianual. Ben aviat el nombre de participants va créixer de manera exponencial i des del 1989 s'organitza cada any. El 2014 s'ha fet l'edició número 35.

La travessia actual ha canviat molt. En circular per dos parcs naturals (Montseny i Sant Llorenç del Munt-Serra de l'Obac), el recorregut s'ha hagut de modificar. Des de 1998 se surt del Coll Formic, per preservar els camins que accedeixen al Matagalls. Tampoc no s'enfila a Sant Llorenç del Munt per la banda del Morral del Drac sinó que es voreja ben a sota de

La Mola, i s'ha desplaçat del Coll Estret al Coll del Queixal. I tampoc ja no s'enfila a Montserrat per la drecera de l'Agrella, tallada pel cremallera. Actualment, el traçat és de 85,5 km. I cal seguir les seves marques característiques: dues bandes horitzontals, una verda i l'altra vermella.

Cal destacar que es tracta d'una marxa no competitiva. No hi ha podi, no es distingeix al primer que arriba, ni la primera dona. Tothom que completa la travessia en menys de 24 hores té el seu trofeu. En qualsevol cas, la competència és amb un mateix, combatent el cansament, la nit, el dolor... En aquests darrers anys s'han posat molt de moda les carreteres "ultres", que han nascut en altres indrets dels Alps o les Rocalloses, i no tenen res a veure amb l'esperit de la Matagalls-Montserrat. Però molts ultrafondistes hi participen, de manera que alguns l'han completat en una mica més de 8 hores (el rècord és de 2011 quan Lluís Baella va emprar 8,31 h) i la mitjana ha baixat de 21 hores als inicis a les 17 hores i escaig actuals. Per participar-hi cal conèixer a on hom s'hi fica. Cal entrenar-se i preparar-se. Aprendre a caminar de nit, amb frontal. A no fiar-se del que va davant i vigilar en tot moment les marques i senyals. S'ha de conèixer el propi cos per saber què necessitem, quan beure, què menjar, etc. Encara que siguin camins, els riscos hi són. Del que es tracta és de gaudir de l'ambient i de l'experiència. I d'arribar a la plaça del Monestir de Montserrat trepitjant una catifa vermella.

Hem de destacar que l'organització corre a càrrec de més de 300 voluntaris i voluntàries, des de la Comissió organitzadora fins al suport puntual en els 10 controls de pas i cinc avituallaments, a més de la sortida i l'arribada. La que subscriu aquestes línies l'ha completada en dues ocasions des del Matagalls i per l'antic itinerari, per després implicar-se en els avituallaments, primer a la Riera de les Arenes (traçat antic) i ara al Coll de Poses. Per participar cal preparar-se a fons, i consultar la web www.matagallsmontserrat.cat.

Es fa el segon cap de setmana de setembre i el límit d'inscrits és de 3.000.

Rosa M. Miró

La Taula d'entitats del Pla de Desenvolupament Comunitari La Salut

En aquesta ocasió, us volem explicar una mica com funciona l'organització interna del Pla de Desenvolupament Comunitari La Salut. Per una banda, tenim les trobades mensuals amb l'equip tècnic, a on participa un/ a representant de cada organisme públic que subvenciona el PDC, un/ a representant de l'entitat gestora, en aquest cas, La Miranda, i la tècnica comunitària. Per una altra banda, tenim la Taula d'entitats, que és la trobada que es fa amb totes les persones implicades al PDC, a través d'associacions, entitats o serveis del barri. Aquesta trobada es pot fer un o dos cops a l'any, o quan aquestes mateixes persones ho trobin oportú. També tenim les Comissions de treball, que s'encarreguen de la posada en marxa, seguiment i avaluació dels projectes, normalment organitzades per temàtiques, en aquest cas: gent gran-RADARS, tradicions populars, comunicació, joves... Volem detallar-vos com va anar la Taula d'entitats d'enguany. L' onze de juny vam trobar-nos la taula d'entitats del Pla de Desenvolupament Comunitari de La Salut al Casal de barri Cardener, aquesta vegada, junt amb el projecte RADARS. Aquest any hem decidit que farem dues trobades, per tal de tenir més temps per a treballar, i per a poder fer un seguiment més acurat. La propera serà al novembre, si tot va bé. Com sempre, vam reservar un espai per a presentar-nos, relacionar-nos entre nosaltres i conèixer-nos millor. Vam repassar el que s'ha estat fent al PDC, activitats, projectes, nous vincles... I vam pensar què volem continuar fent. En aquesta ocasió, es va presentar el projecte RADARS, amb molt d'èxit, donat que moltes de les entitats i serveis assistents van mostrar les seves ganes de participar al projecte. Vam decidir continuar treballant en les comissions de difusió i de tradicions populars amb la revista, la Festa Major, els Gegants i Capgrossos, etc. I ens vam plantejar, de cara al futur immediat, iniciar una comissió de joves.

Primera trobada de la Comissió RADARS-Gent Gran del Pla de Desenvolupament Comunitari La Salut

El projecte RADARS avança al barri de La Salut: primera trobada de la Comissió RADARS-Gent Gran del Pla de Desenvolupament Comunitari La Salut.

El dimecres 17 de setembre a les 15 h ens vam trobar a la Biblioteca Jaume Fuster: la Clàudia del CAP Larrard, en Lluís de la Parròquia de La Salut, la Júlia i la Neus de l'Escola Kostka, la Maria José de la Residència SARQuavitaè, la Pepa i la Carme de la biblioteca i l'equip tècnic del projecte. Van disculpar la seva absència: la Margarita de La Miranda, la Maria de la Residència Refugi d'Obreres i la Gemma de Septimània.

Vam repassar el que s'ha treballat fins al moment: visites a entitats i serveis del barri per a explicar el projecte i pensar formes de treball conjunt. S'ha pogut concretar un protocol de detecció i derivació de gent gran en risc d'aïllament al CAP Larrard, Septimània també col·labora amb una tira de còmic a la revista del barri que parla sobre RADARS, i al taller de memòria de La Miranda també estem pendents de la qüestió de la detecció i derivació al projecte a través de les se nyores que assisteixen al taller, veïnes del barri. En aquesta reunió, la Biblioteca i la Parròquia van expressar el seu desig de crear vies de detecció i derivació al projecte també; i l'Escola Kostka ens va dir que volien participar al projecte amb els nois i noies, potser fent una tasca de difusió del projecte al barri, potser formant part de la plataforma de seguiment telefònic. Com veieu, els objectius principals del projecte són: trobar la gent gran del barri en risc d'aïllament i treballar per a prevenir aquest aïllament. També vam acordar visitar les farmàcies del barri per a proposar que s'adhereixin al projecte, fer reunions amb els serveis que volen participar-hi per concretar la manera de fer-ho, i tenir un tríptic propi de RADARS amb informació del barri.

La propera trobada serà el 12 de novembre! Esperem haver pogut avançar molt més encara...

La Carme és una ferma veïna de La Salut, on ha viscut, ha tingut els seus fills i ha treballat d'infermera. Nascuda a Isona (Lleida) fa 84 anys, està fortament arrelada al barri, on també viu un dels seus tres fills. L'única filla viu al barri de Les Corts, mentre que el fill petit està instal·lat a Nicaragua, on ha fet la seva família.

-Com és que va venir a viure a La Salut?

- Hi visc des de 1958. El meu marit treballava a l'Institut de Previsió, que va sortejar els pisos per als empleats. I li va tocar aquest pis. Realment ens va tocar la loteria perquè no teníem ni cinc per comprar un pis.

- Com era el barri llavors?

-Només dir-vos que des d'aquest balcó (viu en un segon pis) veia els avions aterrar al Prat i el mar. Hi havia també un hort. Vaig tenir un bon disgust quan van construir l'edifici del davant. Abans, només sortir per la porta tenies de tot i podies abastir-te. Ara no queda res. La gent s'estava al pis 50 anys. Ara es canvien molt sovint. I hi ha molt jovent. Ens coneixíem tots, i ara no conec pràcticament ningú. Com que els grans ens anem morint, els pisos els ocupen els joves. Ells són els únics que s'atreveixen amb aquestes pujades.

-Parli'ns de la seva professió, perquè vostè ha estat llevadora i infermera.

- Jo vaig estudiar a la Maternitat, com a interna. Si podia estudiar era precisament perquè estava interna. I allà feia d'auxiliar de clínica, junt amb les altres companyes. A la tarda anàvem a la Facultat de Medicina. Llavors ens trèiem el títol de llevadora, el que en dèiem ATS (auxiliar tècnic sanitari) o practicant, i infermeria. Quan vaig acabar els estudis vaig estar de titular com a llevadora a Cambrils. Vaig marxar per casarme.

- Quan va començar a exercir com a infermera a La Salut?

-Jo no vaig tornar a treballar fins que tots els meus fills estaven escolaritzats. Aquí no vaig fer mai de llevadora. Vaig habilitar una habitació per a posar injeccions, per prendre la pressió, per fer algunes cures i tractaments. Ho vaig fer durant uns anys. I també anava per les cases. Era molt coneguda perquè el farmacèutic donava el meu nom. Crec que el nom de la farmàcia era Albertí. Tothom em coneix per la Sra. Feliu (el cognom del meu marit). El cas és que el boca a boca va fer que visités també a l'altra banda de la Travessera de Dalt, el carrer La Granja, etc. El fet de treballar pels domicilis, he de dir que m'ha ensenyat moltes coses. He après molt de les vivències que les persones que he atès m'explicaven.

-Com era la seva feina?

- En aquella època no tothom tenia Seguretat Social. Per exemple, el meu marit no en tenia, perquè els llicenciats no tenien Seguretat Social.

No obstant no vaig atendre mai parts als domicilis, ja que abans es paria a casa.

En aquell temps es posaven moltes injeccions i hi havia molts practicants. Ara, d'injeccions se'n recepten molt poques. A més, ara ja hi ha el CAP on atenen els que s'han de posar injeccions. I també van a domicilis. Jo, per exemple, vaig a Hospital Militar, i tal com tinc les cames em costaria anar-hi perquè em posin una injecció. Hauria d'anar en taxi per anar i per tornar.

-Ha canviat molt l'atenció sanitària...

-Abans, als pobles i als barris hi havia un metge, al qual pagaven una "igualta", una quantitat al mes. A Ntra. Sra. del Coll hi havia el Dr. Comas, que era el metge del barri, de medicina general. Tant venia a casa o podies anar al seu consultori per visitar-te. Quan es va universalitzar la Seguretat Social aquests metges ja no tenien sentit i van plegar. I també els practicants. Però jo vaig continuar fins que es va jubilar el meu marit. Després ens vam dedicar a viatjar, que ens agradava molt.

Abans es donava molta penicil·lina, i calia fer la prova per saber si la persona era al·lèrgica o no. Algú arribava a enfadar-se si la prova sortia dubtosa. Havia de dur a sobre injeccions de cortisona per si apareixia una reacció. I posàvem també els "gota-a-gota" a casa, cosa que ara és impensable.

Malgrat les retallades, tenim una sanitat fantàstica, que no té res a veure amb el que hi havia.

-Tornant al barri, ja comentava que és complicat per a les persones grans.

-Sort en tenim del bus petit (el bus del barri), que ens ha facilitat molt la mobilitat. Ara, jo tampoc no el puc agafar perquè pateixo inestabilitat i m'he de desplaçar a peu. Sento dir a la gent de la meua edat que "la pujada no s'aplanarà", malgrat els anys que han passat. Però, sense ser tan gran, el meu fill que viu a la baixada de la Glòria està pensant en canviar perquè te una nena petita i no hi ha ascensor... Jo, no em veig marxant del barri, aquí estic bé.

Rosa M. Miró i Enric Bernat